

Filmlere Konu Olan Chris Gardner

Umudunu Kaybetme filmini izlemeyenimiz ve bilmeyenimiz yoktur. İşte bu filmde Will Smith'in canlandırdığı kişi olan Chris Gardner'ın Başarısı Hikayesi

Hepimizin "**kaybetmek, yenilmek, hayatın pençesinde ezilmek**" için nedenleri var.Üstelik bu nedenler, donmakta olan birini uykunun çektiği gibi uyuşturucu bir mutluluğa bile çekebilir insanı.

Mücadeleyi, savaşmayı, dövüşmeyi bırakırsın.Kendini, kendi mazeretlerinin karanlık derinliğine salırsın.Hayatla arandaki kavgayı daha başlamadan kaybedersin.En çok da "**yenilmekten korkanlar**" sever daha baştan kaybetmeyi, "**yenilmemişlerdir**", sadece savaşa girmemişlerdir.Teslim olmak, yenilmekten daha iyi gelir onlara.Bırakın savaşmayı, yenilmeyi bile beceremeyenlerin yenilgisidir bu.Biraz zavallı görünür bu adamlar bana.Ben savaşmayı severim, savaşanları severim, yenilmekten korkmayanları severim.

Mücadelecileri, dirençlileri, dövüşçüleri severim.Kendi hayalini kendi yaratıp, ne olursa olsun o hayale yürütenleri severim.Böyle adamları benim gözümde değerli kılan onların hayalleri değildir, bazılarının hayalleri bana çok yabancındır ama o hayale yürüyüşteki cesaret, o her şart altında dimdik duran azim, gerilememe kararlılığı çeker ilgimi.O insanlar başarılılar.

Başarının ölçüsü de ne para, ne şöhret, ne iktidardır benim için.Basittir benim başarı tarifim.İnsanın hayallerini gerçekleştirmesine başarı derim ben.Hayalinle senin arana dikilen bütün engelleri aşabilmeye.Geçenlerde Chris Gardner'ın hikayesine rastladım.Bir zenci.Çocukluğu kötü geçmiş.Babası onları terk etmiş, üvey babası çok kötü davranmış, onu ve kardeşlerini hırpalamış, annelerini dövmüş.Daha yedi yaşındayken "**çocuklarını asla bırakmayacağına**" yemin etmiş.Akıllı olduğu için arkadaşları buna "**koca kafa**" adını takmışlar.Ama okumamış.

Gidip Deniz Kuvvetleri'ne yazılmış.Sihhiyeci olmuş.Orada işleri çabuk öğrenmiş, doktorların ilgisini çekmiş.Askerden sonra tıp okumayı düşünmüş.Ordudan ayrılınca bir hastanede çalışmaya başlamış.İşler iyi gidiyormuş.Evlenmiş.Sonra hastanede çalışmaktan vazgeçmiş.Hastane malzemeleri satarak zengin olacağına karar vermiş.Bu karar, onun felaketinin başlangıcı olmuş.Bu arada bir de oğlu doğmuş.

Kapı kapı dolaşıp "**tarayıcı**" denilen bir alet satmaya uğraşıyormuş doktorlara.Ama işler iyi gitmiyormuş.Hayat gittikçe daha zorlaşıyormuş.Parasızlık, çocuğun yuva masrafı, biriken faturalar, ödenemeyen kira, karısının çift vardiya çalışması, tarayıcıları kimsenin almaması.

Gardner, her yandan sıkışırken bir gün elinde kocaman tarayıcısı, sırtında her zaman taşıdığı ucuz çantasıyla bir doktor randevusuna yetişmek için hızla yürüdüğü sırada kaldırımın kenarında kırmızı bir Ferrari durmuş, içinden fiyakalı genç bir adam inmiş.

Adamı durdurmuş hemen.

– Efendim, izninizle iki sorum var. Bu arabayı alabilmek için ne iş yapıyorsunuz? Bu işi nasıl yapıyorsunuz?

– Borsacıyım. Şu binada borsacı olmak isteyenler için bir kurs veriyorlar. Gardner o anda borsacı olmaya karar vermiş. Ve hemen binaya girip kursa katılmak istediğini söylemiş. Kursu katılabilmek için gerekli sınavı başarmış ve mülakata girmeye hak kazanmış. Mülakattan bir gün önce eve polisler gelmişler ve ödemediği trafik cezasından dolayı onu tutuklamışlar. O sırada evini boyadığı için onu atletli ve eline yüzüne bulaşmış boya lekeleriyle nezarethaneye atmışlar. Ertesi sabah karakoldan çıkıp, o haliyle koşa koşa mülakata gitmiş.

Bir borsa sınavına, atletle ve yüzünde boya lekeleriyle gelen bu genç zenciye, kurulun başkanı:

– Karşıma atletle gelen bir adamı borsacı olması için kursa kabul etsem, ne dersin, demiş. - Herhalde çok güzel bir pantolonu vardı, derim efendim. Bu espri üzerine onu kursa kabul etmişler. Kurs altı ay sürecekmiş, bu sürede hiç ara vermeyeceklermiş ve sonunda aralarından sadece birini işe alacaklarmış. Bir yandan kursa gidip, bir yandan da para kazanabilmek için "tarayıcılarını" satmaya uğraşıyormuş. Ama satamıyormuş. Hayat daha da zorlaşmış. Sonunda karısı onu terk etmiş..

Chris, bütün zorluklara rağmen çocuğuyla birlikte yaşamaya karar vermiş ve oğluyla ikisi baş başa kalmışlar. Bir akşamüstü oğlunu mahalledeki basket sahasında oynamaya götürmüştü. Çocuğun bir atışını sertçe eleştirince küçük oğlan "ben bu oyunu beceremeyeceğim," diye oynamaktan vazgeçmiş. - Kendileri yapamayanlar sana, senin de yapamayacağını söylerler, demiş oğluna. Sana, ben bile yapamazsın dersem beni dinleme. Birkaç gün sonra kirayı ödeyemedikleri için ev sahibi onları evden atmış. Bir motele yerleşmişler.

Sabahları oğlunu yuvaya bırakıyor, kursa gidiyor, kursta hisse satabilmek için müşterilerle konuşarak diğer kursiyerleri geçmeye çalışıyor, akşam yuvaya koşup oğlunu aldıktan sonra "tarayıcılarını" satmak için doktor muayenehanelerini dolaşıyormuş. İşler biraz düzelmiş. Tarayıcı satışları artmış. Tam biraz nefes alacakken bu sefer de bir mektup gelmiş vergi dairesinden. Ve, kazandığı bütün parayı elinden almışlar. Satabileceği tek bir tarayıcı ve cebinde on iki dolarla kalmış. Motele de para ödeyemediği için oradan da atılmışlar. Ne gidebilecekleri bir yer, ne de ceplerinde para varmış. Bir metro istasyonuna götürmüştü oğlunu. Oğluna, elindeki tarayıcıyı gösterip "bak bu zaman aleti" demiş, "hadi düğmesine bas ve zaman değişsin." Çocuk düğmeye basmış.

"Ah," demiş, Chris, "işte zaman değişti, bak dinozorlar geliyor, hadi kaçıp bir mağaraya sığınalım." Oğluyla metronun tuvaletine girmişler, "burası mağara," demiş Chris, yerlere tuvalet kağıtları serip oğluyla birlikte onların üstüne

oturmuş.Oğlunu uyutmuş ve o uyurken ilk kez ağlamış.Ertesi sabah kursa elinde "tarayıcısı", bavulu ve bir takım elbisesiyle gitmiş, soranlara "akşam bir yolculuğa çıkacağım da onun için eşyalarım yanımda" diyormuş.

Bir yandan da deli gibi çalışıyormuş kursta.O akşam bir kilisenin "evsizler" için olan barınağında kalmışlar.Oğlunu uyuttuktan sonra elindeki son tarayıcının arızasını tamir etmeye uğraşmış.Artık her sabah kursa gidiyor, bir ara koşarak bir doktor muayenehanesine gidip tarayıcı satmaya çalışıyor, akşamları evsizler için olan barınağın önünde çocuğuyla kuyruğa girip gece yatacakları bir yatak bulmaya uğraşıyormuş.Bazı geceler barınakta yer bulamayınca metro istasyonunda kalıyorlarmış.Bir yandan da diğer kursiyerlerin aramaya bile cesaret edemediği zengin yöneticileri arıyor, onlardan randevu alıyor, gerekirse evlerine gidip oğluyla birlikte kapılarını çalıyormuş.Cebinde beş kuruş parası, yatacak yeri olmayan bu genç zenci bazı günler ülkenin en zengin adamlarıyla tanışıp onlarla dostluk ediyormuş.

Akşam da yeniden evsizler barınağına dönüyormuş.Bir gün elindeki son "tarayıcısı" satmayı başarmış.O gece iyi bir otelde kalmışlar oğluyla birlikte.Güzel bir hamburger yemişler.Kurs son günlerine yaklaşıyormuş.Ama kursun yöneticisi bu zenci öğrenciyi "ayak işlerine" koşturuyor, onun diğerlerine yetişmek için çabalarken bir de bu angaryalar yüzünden zaman kaybetmesine neden oluyormuş.Bütün bunlara rağmen kursun sonuna kadar dayanmış.Hisse senetlerini satmış.Son gün takım elbisesini giyip gitmiş işe.Onu son mülakata çağırılmışlar.Yönetici ona,- Bugün burada kursiyer olarak son günün demiş.Ve, eklemiş:- Yarın burada bir borsa simsarı olarak işe başlayacaksın çünkü.O anda Gardner'ın gözleri dolmuş.- Zor oldu mu Chris, diye sormuş yönetici.- Çok zor oldu efendim, demiş.Ertesi sabah iyi bir maaşla işe başlamış.

Altı yıl sonra kendi şirketini kurmuş.On beş yıl sonra şirketini milyonlarca dolara satmış.Sonra oturup hayatını yazmış.Yazdığı kitap bütün dünyada best seller olmuş.Kitabından yapılan film Oscar'a aday gösterilmiş.

Şimdi artık zengin bir adam.Bu adamın hikayesini çok sevdim.Ne borsacı ne de zengin olmasıydı beni etkileyen.Hayalini gerçekleştirememek için çok geçerli mazeretleri olan, çocuğuyla sokaklarda yatan, aç kalan, bir yandan kendisinden çok daha iyi eğitim görmüş insanlarla yarışırken bir yandan kimsenin almadığı bir "tarayıcısı" satmaya uğraşan, bir gün bile çocuğunu yalnız bırakmayan ve en zor şartlar altında bile oğluna "yapabilirsin, yapamayanların öğütlerine aldırma" diyen bir adamın mücadele etmesinden, direnmesinden, metro tuvaletlerinde ağlarken bile amacından vazgeçmemesinden etkilendim.

Bu kadar kararlı bir şekilde ne olmak istese olurdu.Hayattan, sefaletten, açlıktan korkmaması, bir tek gün bile yakınmaması, aç yattığı gecenin sabahında "nasılsın" diyenlere "iyiyim" diye cevap verebilmesi, başaramamak için sahip olduğu mazeretlerin içine saklanmaması, gerektiğinde yirmi dört saat uykusuz kalması, oğluna hep sahip çıkması, insanların ona hayran olmasını sağlıyordu.Kendi hayat hikayesiyle, oğluna verdiği öğüdü herkese vermiş oluyordu:

– Yapamayanlar sana da yapamayacağını söylerler, onlara inanma.Herhangi bir şeyi yapamamak için kuvvetli mazeretleri olanlar bu adamın hayatına bir baksınlar.Onun hayatını izledikten sonra.Ya yapacak, ya da utanacaklardır.